

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 34.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366911312/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Holger blev urolig da han tænkte paa sit Spil med dette mistænkelige Væsen, og at han endnu stod i hans Gjæld paa den forunderligste Måde; men han taug dermed, for ikke at bekymre den Gamle og Mirza. Snart forgjæmte han ogsaa selv denne Sorg, og Historien med Spilleren forekom ham som en længstforgvunden, urimelig Drom. Først det første Aar var tilende var Holger en lykkelig Fader, og i tre Aar var hans Faderlykke tredobbelt. Men nu døde den gamle Konge, og det var ligesom han endnu i Døden stirrede længselsfuld efter hint fortryllede Land og sin elskede Melior. Grædende tilkukkede Mirza de brustne stirrende Øine. Ogsaa Holger begræd ham oprigtig, som en god og kjerlig Søn, og førte lykkelig Septeret efter ham. –

Nu var Holger da Konge, havde den deiligste Prindsesse i Verden til Hustruc, og tre sunde velsignede Børn, som han inderlig elskede. Hans Lykke var saa stor, at han ikke kunde tænke sig den større, naar kun den gamle Konge havde levet og seet hans Lyksalighed noget længe. Men den Gamle var gangen bort i rette Tid.

En Dag kom Holger hjem fra en Lystreise og Mirza kom ham ikke som sædvanlig med Børnene møde. De vare ingensteds at finde, og Holgers Fortvivlelse var grændseløs.

Nu erindrede han sig atter hint ulyksalige Spil, hvori han i letsinelig Overivelse havde bortspilt sin høieste Lyksalighed, først han nogensinde havde drømt sig den mulig.

I sin Fortvivlelse gav han Regeringen i sin første Ministers Haand, og forlod sit kongelige Slot, blot med sin Halvskilling i Lommen, og fulgt af den tro Jochum, som for at følge sin Herre, reev sig af Armeene paa Kone og Børn.

Holger reed længe uden at tale et Ord; men saae i taus Fortvivlelse hen for sig. «Min Konge! – sagde Jochum, som endnu bestandig havde Frispads hos ham – i gamle Dage var I dog en anderledes Karl; da tog I Jer ikke Verden saa nær; men nu er I da blevet Konge og Ægtemand, kan jeg troe, nu hænger I med Hovedet.»

«I gamle Dage var jeg en Nar – sagde Holger – derfor kommer jeg vel nu til at gaae fra Forstanden. Naar man har spilt Kone og Børn bort til Satan – kan man sagtens hænge med Hovedet.»

«Jeg troer I har Ret Herre! – sagde Jochum og korsede sig – I taler rigtig nok som I ikke var saa ganske rigtig i Hovedet.»